

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 sierpnia 2018 r.,
w sprawie **B. W.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego B. W.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt III K [...], uznał B. W. za winnego tego, że w dniu 5 listopada 2005 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ż., w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia M. F. i M. G., uderzał ich pięściami, kopał po całym ciele oraz używając niebezpiecznych przedmiotów w postaci drewnianych nóżek od krzesła zadał im szereg ciosów w głowę oraz inne ważne dla funkcjonowania organizmu części ciała i spowodował liczne ich uszkodzenia w tym:

- u M. G. rany powłok twarzy i głowy, masywne stłuczenia tkanek miękkich głowy, kończyn górnych i dolnych, klatki piersiowej oraz brzucha, stłuczenia lewego płuca,

złamanie nosa oraz pęknięcie pokrywy i podstawy czaszki, w następstwie czego doprowadził do obfitego krwawienia zewnętrznego oraz wewnętrznego i wywołał wstrząs skutkujący natychmiastowym zgonem;

- u M. F. rany powłok twarzy i głowy, masywne stłuczenia tkanek miękkich głowy, kończyn górnych i dolnych, klatki piersiowej oraz brzucha, stłuczenie śródpiersia i worka osierdziowego oraz masywne stłuczenia tkanek miękkich szyi, otoczenia tarczycy i krtani, złamanie nosa a także przedramienia i obojczyka prawego, w następstwie czego doprowadził do obfitego krwawienia zewnętrznego oraz wewnętrznego i wywołał wstrząs skutkujący zgonem M. F. w dniu 6 listopada 2005 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 25 lat pozbawienia wolności, zaliczając mu na poczet kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary wymierzonej B. W., wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie mu kary 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy wyrok w zaskarżonej części.

Od orzeczenia Sądu drugiej instancji kasację wniósł obrońca B. W., który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., przez zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutu zawartego w apelacji obrońcy, która zmierzała do wykazania błędu w sposobie oceny dowodów poczynionych przez Sąd Okręgowy i brak w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego przekonywującego wskazania, czym kierował się Sąd odwoławczy utrzymując w mocy rozstrzygnięcie dotyczące B. S. W., podczas gdy ujawnione na etapie postępowania przed Sądami obu instancji dowody wskazują, że w wyroku Sądu *ad quem* doszło do tzw. efektu przeniesienia uchybień poczynionych przez Sąd Okręgowy w B..

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie należy przypomnieć, że niniejsza sprawa była rozpoznawana ponownie przez sądy instancyjne na skutek wznowienia postępowania przez Sąd Najwyższy (wyrok za dnia 13 kwietnia 2016 r., III KO [...] /16) w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu oraz kary. Wyłącznie te zagadnienia były zatem przedmiotem rozważań sądów orzekających w sprawie i mogły stanowić podstawę zarzutów apelacji obrońcy B. W.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Zacytowany przepis nie wyklucza wprawdzie podniesienia zarzutu niewspółmierności kary, jednak można to uczynić jedynie wówczas, gdy skarżący wykaże, że owa niewspółmierność jest wynikiem rażącego naruszenia prawa. Innymi słowy, wolno w kasacji twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem, iż zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2017 r., V KK 296/17, LEX nr 2408342*).

Z uwagi na to, że w kasacji sformułowano zarzut obrazę prawa procesowego, dotyczący standardów rzetelnej kontroli odwoławczej, przedmiotem rozpoznania sprawy w postępowaniu kasacyjnym była jedynie warstwa normatywna, dotycząca obowiązków Sądu odwoławczego, wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., nie zaś sfera ocen związanych z realizacją dyrektyw wymiaru kary. Jak bowiem wskazuje się w judykaturze, wartościujące oceny sądu, ważące na wymiarze kary, poddają się co do zasady krytyce z punktu widzenia niewspółmierności wymierzonej kary a nie zastosowania się, bądź nie, do wymienionego przepisu prawa (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2018 r., LEX nr 2443496*).

W tym kontekście należy stwierdzić, że kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny w [...] cechowała się dostatecznym stopniem wnikliwości i wszechstronności rozważań. Sąd ten rozważył przedstawione w apelacji argumenty, związane z okolicznościami łagodzącymi, dotyczącymi osoby B. W. i w sposób wnikliwy przedstawił swoje stanowisko uzasadniając, dlaczego okoliczności przytoczone przez obrońcę skazanego nie mogły skutkować zmianą w zakresie wymiaru kary. Wskazał przede wszystkim na brutalny sposób dokonania zabójstwa dwóch osób oraz błahą przyczynę popełnienia tej zbrodni. Podkreślił, że to B. W. był inicjatorem całego zdarzenia, w którym – za jego namową – udział wziął M. Ż.. Sąd odwoławczy zaznaczył przy tym, że wbrew temu, co podnosił obrońca B. W., jego rola nie sprowadzała się wyłącznie do akceptacji zachowania M. Ż., ale polegała również na zadawaniu obrażeń pokrzywdzonym oraz na zapobiegnięciu ucieczce jednego z nich – M. G.. Nie bez podstaw, zwłaszcza w świetle charakteru zbrodni zabójstwa, Sąd *ad quem* powołał się na względy prewencji ogólnej oraz funkcję sprawiedliwościową kary. Lektura uzasadnienia wyroku Sąd drugiej instancji prowadzi zatem do jednoznacznego wniosku, że Sąd ten nie naruszył przepisów art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k., a tym bardziej nie doszło do rażącej obrazę tych unormowań, która nadto mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, co czyni wniesioną kasację bezzasadną w stopniu oczywistym.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.